

lde af. Med Hensyn til denne Sag skal jeg dog bemærke, at det utvivlsomt ved nærmere Betragtning vil vise sig, at det kan være et overmaade stort Spørgsmaal, om Villighed — hvad Retsspørgsmaalet angaaer, er der jo ikke reist nogensohmhelst Tvivl, — virkelig taler til Fordeel for Andragendet; men ogsaa om dette Punkt skal jeg forbeholde mig at udtale mig til 2den Behandling. — Der er, saavidt jeg kan skjønne, kun to af de til Finantsministeren henviste Andragender, om hvilke det er mig hjært at kunne sige, at jeg med Fornøielse tiltræder dem. Det Første er det under Nr. 20 opførte Andragende angaaende forhenværende Abjunct Wulfften, i hvilken Henseende det kun kan være mig hjært at modtage en Tilstændelse af Rigsdagen til at gjøre, hvad min Følelse tilfiger mig, men hvad jeg dog efter de vedtagne Principer ikke troede at burde gjøre. Jeg erkjender imidlertid, at dette Spørgsmaal er af en saa tvivlsom Bestaaffenhed, at jeg gjerne bærer mig for en Tilstændelse af det ærede Thing i den Retning, som ligger min Følelse nærmest, saameget mere, som den Vedkommende, saaledes som det er ophlyst af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen), imidlertid er død og har efterladt sig Kone og Børn i en beklagelig og trængende Stilling. Det andet Andragende, jeg skulde tillade mig at omtale, er det sidst opførte, nemlig det fra Handelsmand S. P. Andersen. Det er i Udvalgets Motivering bemærket, at der i 1862 har været indgivet et Andragende fra denne Mand til Finantsministeriet. Dette er imidlertid ikke ganske sandt; det er nemlig indgivet til Indenrigsministeriet, der dengang havde disse Sager under sig, og det er blevet afgjort paa en Maade, som jeg tilstaaer, at jeg som Finantsminister ikke vil hævde. Der foreligger nemlig i dette ene Andragende to Spørgsmaal, af hvilke det ene gaaer ud paa, hvorvidt Manden skal have Tilbagebetaling af Bygningsafgift paa Grund af, at visse Dele af hans Bygning, der have været ansatte til Bygningsafgift, i kortere eller længere Tid ikke have været benyttede overeensstemmende med Bestemmelsen. Jeg skal erkjende, at han ikke bør have Tilbagebetaling af denne Deel af Beløbet, idet det nemlig ikke er muligt paa flydestgjørende

Maade at constatere, i hvor lang Tid og i hvilket Omfang Ikke-Benyttelsen har fundet Sted, og i alt Fald maatte Vedkommende være henviist til selv at controlere, hvorvidt der blev affordret ham et større Beløb, end han var pligtig til at betale. Hvad derimod angaaer den anden Deel, som er den ulige større, da beroer Betalingen heraf paa en Feil, der i sin Tid er begaaet af Den, der har opmaalt paa Statens Vegne; denne Deel af Beløbet finder jeg, at man ikke bør vægre sig ved at tilbagebetale, og, forsaavidt jeg allerede her skulde udtale mig derom, skal jeg bemærke, at jeg for denne Deels Vedkommende er villig til at gaae ind paa Andragendet.

Raben: Naar den høitærede Minister og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Abler) have udtalt, at det vilde være en gal Veie at komme ind paa, naar man til Finantsministeren anbefaler Andragender om Krigsskadeserstatning, saa kan jeg ingenlunde være enig med dem deri. Jeg troer, at Commissionen, som i sin Tid afgjorde Spørgsmaalene om Erstatning for Krigsskade, ligesaa lidt som andre menneskelige Institutioner var useilbarlig, og jeg troer endvidere, at vi Syder dog have Grund til at troe, at Commissionen temmelig ofte tog feil, og maaffee mere end de fleste andre Autoriteter. Jeg skal tillade mig at udtale for det høie Thing, hvorledes det gik engang, da jeg mødte for Erstatningscommissionen. Der var navnlig Tale om at give Erstatning for Hø, Halm, utærsket Korn og flige Ting, som vare blevne borttagne af fjendtligt Artilleri og Cavalleri. Dette var imidlertid Noget, som Erstatningscommissionen slet ikke troede at kunne gaae ind paa, hvortilmod den meget godt kunde gaae ind paa at give Erstatning, hvis f. Ex. en fjendtlig Artilleripark var kjørt ind paa en Kløvermark og havde nedtraadt den. Havde man derimod allerede høstet Kløveren og sat den i Stak, og Fjenden saa — hvilket ofte var Tilfældet, især paa Marker, der laae i Nærheden af Landeveiene, — kom og tog den, saa var der ikke Tale om en eneste Smule Erstatning. Naar f. Ex. en Artilleripark kom ind paa en Kornmark og nedtraadte Noget — for at tage et